

Čecža njedžela po tsjoch kralach.

Matth. 8, 5—13.

Jako pač Jezus nutsch džesche do Kapernauma, pschistupi wojeński hejtmán k njemu; tón proschesche jeho, a džesche: Knježe, mój wotrocžk leži domach na jichynu chorosčej a ma wulku bolosčej. Jezus džesche k njemu: Ja chzu pschincž a jeho wustrowicž. Tón hejtmán wotmolwi a džesche: Knježe, ja njejsym hódny, so by ty pod moju třechu schot; ale praj jenož kłowo, dha budže mój wotrocžk wustrowjeny. Pschetož ja tež sym čłowjek pod wyschnosežu a mam pod sobu wojakow; ale wschał hdyž k jenemu rjeknu: Dži tam, dha wón dže; a k druhemu: Pschińdž kem, dha wón pschińdže; a k mojemu wotrocžkej: Čiń to, dha wón jo čini. Jako to Jezus klychesche, džiwasche so a džesche k tym, kotřiž ja nim džechu: Sawěrnje, ja praju wam, tajku wěru njejsym ja tež we Israelu namakał. Ale ja praju wam, so jich wjele budže pschincž wot ranja a wot wječora a s Abrahamom a s Isaacom a s Jakubom w njebjeskim kralestwje ja blidom kędzić. Ale džeczi teho kralestwa budža wustorkane do najhlubšcheje čěmnoseže, hdžež budže wucze a subow kšipjenje. A Jezus džesche k wojeńskemu hejtmanej: Dži, tebi so stań, kaž wěrik by. A jeho wotrocžk woržerštwi w tej kamej schtundže.

Samjeń.

Wjes wschitkimi praschenjemi, kotrež pschezo sa so w běhu čašow čłowške wutroby do njeměra stajeia, je drje sobu najwážnišche to, s kotrymž so tam w Filippi jastnił na Pawoła a Silaša wobroczi prajizy: „Mojej knjesaj, schto mam činicz, so sbóžny budu?“ Shtož je sam kěbie pruhujo swoju kłabosč pschecziwo hrěchej a pschecziwo nadběhowanju sčeho njepschecžela dopósnał, a schož wě, so smějemy junu wotmolwjenje dač psched